

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Wat de geleerden als waarheid verkonden,
Zijn theorieën vaak, menschlijke vonden.

15 MEI 1931

No. 10

36e JAARGANG

ALS GELEERDEN MEENINGSVERSCHIL HEBBEN

door

Dr. John A. Widtsoe.

Ons arme heelal!

De zon zendt dagelijks kracht uit. In enkele miljoenen (of biljoenen) jaren zal ze uitgeput wezen. Ook de andere hemellichamen stralen warmte uit en verliezen die; en mettertijd zullen ze niet beter af zijn dan onze door de eeuwen beknabbelde zon. Het heelal zal afloopen. Dan zal er op aarde geen winter en zomer zijn, misschien geen nacht en dag, maar niets dan eeuwige schemering van gelijkmatige midden-Afrikaansche temperatuur, waarin alle leven vergaan zal. Zoo waarschuwt Sir James Jeans, beroemd Britsch geleerde en uitnemend schrijver en spreker. Voor ons is het mooi dat die dagen ver-af liggen — zoo'n biljoen jaren — maar, wat moet er van onze kleinkinderen worden!

Er is echter een straaltje van hoop!

Dr. Robert A. Millikan, beroemd Amerikaansch geleerde en uitnemend schrijver en spreker, heeft kosmische stralen ontdekt, krachtbronnen, die uit de uiterste heelalstreken komen om de kracht te vernieuwen, die wij door uitstraling verliezen. Daar ginds in de diepten der ruimte wordt, hoe weten wij niet, de verloren kracht bijeengebracht, omgezet, geconcentreerd en terug gezonden om den kwaden dag te verschuiven. Kortom, Dr. Millikan zegt dat dit een zelf-opwindend, zelfherstellend, onsterfelijk heelal is. Dag en nacht, zomer en winter kunnen dus eindeloos elkaar opvolgen. Dat is een beetje vroolijker uitzicht.

Wien zullen wij gelooven? Deze mannen zijn allebei wereldberoemd; allebei zijn het natuuronderzoekers eerste klas, allebei eerlijke mensen. Misschien geeft Dr. Millikan ons een leidraad in zijn rede, gehouden bij zijn aftreden als president van de

Amerikaansche Vereeniging tot bevordering der Wetenschap, verleden jaar in de Kerstweek gehouden. Hij zegt :

»Als Sir James Jeans er zijn meening verkiest op na te houden en ik de mijne, wat dit vraagstuk aangaat, kan niemand ons dat weigeren. U kunt er allen vast van op aan dat geen van ons tweeën er iets van *weet*.

Dat is een openhartige, vertroostende verklaring. Een eerlijke meening wordt altijd gerespecteerd als ze niets meer dan een eerlijke meening beweert te zijn. Wij behoeven ons achter geen van beiden te scharen, maar kunnen een andere theorie opwerpen als wij dat wenschen.

Let wel: deze twee uitnemende, eerlijke mannen, van onberispelijk karakter, beschikken over dezelfde *feiten* der wetenschappen zijn het er over eens. Zij hebben meningsverschil over hunne gevolgtrekkingen, en in dit geval staan de theoriën lijnrecht tegenover elkaar.

Moeite en misverstand vloeien voort uit het foutief uitleggen van feiten, zelden — zoo ooit — uit de feiten zelfden. Dat, zooals boven aangetoond is, houdt ook steek bij de wetenschap. Het is net zoo waar in den godsdienst of in de filosofie van menschelijk beleid. De Laterdaagsche Heiligen klemmen zich aan feiten, en accepteren theoriën met omzichtigheid — dat dient de methode van alle waarheidszoekers te zijn.

De godsdienst van de Laterdaagsche Heiligen is op feiten gebouwd, op enkele, sterke feiten. In dit korte opstel kunnen wij de feiten van het „Mormonisme” niet opsommen, maar wij willen er één van noemen: Jozef Smith heeft God en Zijn Zoon, Jezus Christus, gezien en gehoord, Jozef's roeping was geen onbepaalde, van binnen, maar een bepaalde, van buiten. Dat is het feit waarop de Herstelling gebouwd is. Het bewijs tot schraging van dat feit is overstelpend.

DE MENSCH WEL — GOD NIET ?

De menschelijke geest zou op den menschelijken geest kunnen werken — en de Vader der geesten, Hij, in wien wij allen leven en werken en zijn, zou niet op aarde in menschenzielen werken? — op de menschelijke krachten geen invloed uitoefenen? — Dat noemt men Philosophie — en dweeperij scheldt men het kinderlijk geloof aan den Vader der geesten. En dit aloude onuitroeibare geloof des menschen, dat de zon der geesten als zonnelicht op het oog werken kan, verwacht men met de armzalige praktijken van ellendige geestenbezweerders!

Lavater.

ZENDINGSNIEUWS.

Vertrokken.

Ouderling Edward H. Boyer, wiens eervol ontslag wij reeds vermeld hebben, is op 11 Mei j.l. per Batavierboot naar Engeland vertrokken. Vandaar denkt hij over enkele weken over de U.S. lijn naar Amerika terug te keeren.

DE PRESIDENTEN VAN ONZE ZUSTERSHULP- VEREENIGING.

No. 5. Emmeline Blanche Woodward Wells.

(De vierde les in Mei).

Haar voorzaten.

Emmeline Blanche Woodward Wells, de vijfde presidente van al de Zustersvereenigingen in de Kerk, werd geboren op 29 Februari 1828 te Petersham, Massachusetts, als de dochter van David Woodward en Deiamdama Hare. Zij was dus een kind uit

Emmeline Blanche Woodward Wells.

het schrikkeljaar en ofschoon zij meer dan negentig jaren oud werd, passeerde zij gedurende dien tijd slechts 23 verjaardagen. De Woodwards kwamen van Engeland in het jaar 1630, en waren dus onder de eerste kolonisten van Nieuw-Engeland. Hunne voorvaderen waren van edele Noorsche afkomst en vochten te Hastings, Agincourt en op andere velden van vermaardheid. Emmeline's grootvader en haar vader dienden wederzijds in den Revolutionairen oorlog en in den oorlog van 1812. Haar vader stierf toen zij vier jaren oud was, aan kwetsuren bij het op hol slaan zijner paarden verkregen.

Zij hoort en aanvaardt de Waarheid.

Haar letterkundige gaven zijn grootelijks van de moederlijke zijde. Als kind werd haar het beste onderwijs gegeven dat er toentertijd verkregen kon worden, en zij was zoo vlug in het leeren, dat zij nog zeer jong zijnde hare academische graad behaalde. Reeds op vijftienjarigen leeftijd trad zij als onderwijzeres op. In 1841 werden haar moeder en de jonge kinderen bekeerd tot het „Mormonisme” en werden gedoopt, maar „Emmie”, zooals zij genoemd werd, was toen van huis; zij bezocht een bijzondere school voor meisjes, en was in den kost bij een getrouwde zuster. Nadat de school geëindigd was, woonde zij de „Mormoonsche” vergaderingen bij en werd op den 1sten Maart 1842 gedoopt, terwijl er nog zes andere personen gedoopt werden. Er heerschte groote opgewondenheid: bedreigingen werden gemaakt door de stedelijke autoriteiten; de predikant, rechters en anderen kwamen

aan den waterkant om het doopen te verhoeden, of te vernemen of zij er zich aan onderwierp uit haar eigen vrijen wil en keuze. Het was een moeielijke vuurproef voor het jonge meisje, maar zij vertelde haar moeder dat het ergste voorbij was en dat zij voortaan haar leven wilde toewijden aan het werk waarbij zij zich aangesloten had. Zij heeft getrouw haar besluit gehouden.

Haar huwelijk.

In 1843 op den 29sten Juli werd Emmeline Blanche Woodward de vrouw van James Harvey Harris, een zoon van een invloedrijk ouderling in de Kerk, de president van de plaatselijke vertakking. De bruid was slechts vijftien jaren en vijf maanden oud op haar trouwdag. De familie Harris begon hun tocht naar het Westen in April 1844; het reisdoel was Nauvoo, Illinois. Hier maakte hare eerste ontmoeting met Joseph Smith den Profheet een diepen indruk op Zuster Emmeline. Zijn handdruk reeds ontroerde haar en zij ontving op eens een getuigenis van zijn goddelijke zending. Dit was enkele weken voor zijn martelaarschap, en zij hoorde hem zijn laatste predikaties en toespraken uiten, en merkte op van welk een wonderbare macht ze vergezeld waren. Onmiddellijk na den dood van den Profheet verlieten de vader en moeder van haar echtgenoot de Kerk en verhuisden van Nauvoo naar La Harpe; zij wilden hun zoon en zijn vrouw meenemen, maar het jonge paar weigerde om mee te gaan. Zij waren beiden tegenwoordig op de gedenkwaardige vergadering die op 8 Augustus 1844 gehouden werd, toen de profeten-mantel van Joseph Smith op Brigham Young viel, voor de oogen van de saamvergaarde Heiligen. Op 1 September 1844 bracht Zuster Emmeline een lieven kleinen jongen ter wereld, die genoemd werd Eugene Henri Harris; het kind stierf op 6 October 1844 en de moeder, die ook aan den rand van het graf was, werd door de macht van het geloof genezen onder de bediening van President Brigham Young. Haar echtgenoot, die tot op dien tijd minzaam en vriendelijk en zorgzaam was geweest, verliet haar op 16 November 1844 om nimmer terug te keeren.

Een zwerveling.

Zuster Emmeline nam toen het aanbod van een thuiskomen aan van eene ongetrouwde dame, een zuster in de Kerk, genaamd Olive M. Bishop. Vroeg in het jaar 1846 werd zij een bannelinge met de rest van haar geloofsgenooten, en zij vertrokken naar het groote Westen. Op de reis werd haar moeder geslagen met malaria-koorts, opgedaan op de gure en regenachtige vlakten van Iowa, en stierf en werd aan den kant van den weg begraven. Haar moederlooze kleinen kwamen in hulpbehoevenden staat te Winter Quarters aan. Daar, zoowel als te Nauvoo, zorgde Zuster Emmeline voor hen en gaf onderwijs op de school.

In het jaar 1848 trok zij naar de Zoutmeer-vallei met Bisschop Newel K. Whitney, aan wien zij als zijn vrouw verzegeld was. Eenige weken na hare aankomst, op 2 November 1848, schonk Zuster Emmeline het leven aan eene dochter: Isabel Modelena (nu Mrs. S. W. Sears, van Salt Lake City). In Augustus 1850 werd eene andere dochter geboren: Melvina Caroline (nu Mrs. W. W. Woods van Wallace, Idaho.) Eenige weken later stierf Bisschop Whitney, Emmeline als weduwe achterlatende met twee kleine kinderen. Zij had een oprechte vriendin in Elizabeth Ann Whitney, de eerste vrouw van den Bisschop, en tusschen haar en die brave moeder in Israël bestond altijd de teederste toegenegenheid.

In 1852 was Zuster Emmeline weer onderwijzeres, en op 10 October 1852 huwde zij met Daniël H. Wells, bij wien zij drie dochters had, Emmeline, Elizabeth Ann, en Louise Martha. Terwijl de kinderen nog jong waren, wijdde zij zich bijna uitsluitend aan haar huisgezin. Zij zong in het koor van den ouden Tabernakel en haar letterkundige werk ging stilletjes door.

Haar openbare leven. — Als redactrice.

Zij had altijd veel belangstelling voor het volk, in de opvoeding van de jeugd en in den vooruitgang van de maatschappij en de naties. De vooruitgang van hare sekse was voor haar een geliefkoosd arbeidsveld. De vrouwen van de Kerk hadden godsdienstig stemrecht gehad sinds de oprichting in 1830, en burgerlijk stemrecht werd haar toegestaan als haar van God gegeven recht als vrije zielen; zodoende werd zij al vroeg onderwezen en vertrouwd met de vrijheid van spreken en schrijven. Toen de vrouwen in Utah kiesrecht kregen in Februari 1870 was zij een van de eersten die er gebruik van maakte en er een kenteeken van eene nieuw tijdperk in zag. Omstreeks dien tijd begon zij zich meer te wijden aan allerlei zaken tot nut van 't algemeen.

In 1873 verschenen haar artikelen in de "Woman's Exponent", (een van de eerste nieuwsbladen door vrouwen opgericht voor vrouwen) die zij schreef onder den schuilnaam "Blanche Beachwood". In 1874 verleende zij zoo nu en dan hulp in de uitgeverafdeeling en op 1 Mei 1875 werd Zuster Wells de uitgeefster van het blad, eene positie die zij met groote bekwaamheid tot het jaar 1914 waarnam, toen de publicatie van de „Woman's Exponent" ophield.

Als een werkster in de zustershulpvereniging.

Al vroeg in haar leven stelde Zuster Wells belang in het werk der Zustershulpvereniging, waarvan zij aard en doel wel verstond door haar intiemen omgang met Moeder Whitney, die te Nauvoo raadgeefster was geweest van Emma Smith, de eerste Presidente

der Vereeniging. Zij reisde gestadig in Utah en omgeving met Eliza R. Snow, Zina D. H. Young en andere voorname vrouwen in het belang der Vereeniging en hielp ook bij het oprichten van de jonge-dochters- en jeugdvereenigingen.

Zij was de corresponderende secretaresse van de Algemeene Hulpvereeniging terwijl Zuster Zina D. H. Young Presidentie was, later werd zij algemeen secretaresse, en in 1910 werd zij eenstemmig tot vijfde presidente van die organisatie gekozen, welk ambt zij tot eenige weken voor haar dood behield.

Als een werkster voor het Kiesrecht.

Toentertijd had hare welbekende belangstelling voor vrouwenkiesrecht de aandacht getrokken van de Nationale Vrouwen Kiesrecht Vereeniging, en in 1874 werd zij aangewezen om de Vice-presidente voor Utah te zijn. Van dien tijd af was zij een nationale figuur in de vrouwenbeweging. Zij bezocht vele van de Nationale Conferenties, en sprak voor verschillende nationale vereenigingen in het belang van vrouwen en kinderen. Vele van deze toespraken werden wijd en zijd overgenomen en aangehaald. Zij vertegenwoordigde den Staat (Utah) bij de Nationale Vrouwen Kiesrechtvereeniging in Januari 1879 te Washington, D. C.; in 1882 te Omaha; en in 1885 opnieuw te Washington, D. C.

In 1895 vertegenwoordigde zij Utah bij de Nationale Vrouwen-Kiesrecht Vereeniging te Atlanta, in Georgia. Haar toespraak over Utah's aanstaande toelating als een staat werd geestdriftig toegejuicht, en Miss Susan B. Anthony kwam naar voren en omhelsde haar op het platform. In den Nationalen Raad in Februari 1895 te Washington D. C. gehouden, las zij een artikel getiteld „Veertig jaren in de Vallei van het Groote Zoutmeer” voor, dat door de voornaamste dagbladen werd overgenomen. Toen het volk van Utah zich in 1892 in staatspartijen verdeelde, verklaarde Zuster Wells zichzelf als een Republikeinsche en werd bij die partij gekozen als voorzitter van het Utah Vrouwen Republikeinsche Verbond. In 1897 vertegenwoordigde zij Utah bij het Nationale Kiesrecht Verdrag dat te Des Moines, Iowa, gehouden werd, en sprak evenals Miss Anthony en andere vrouwen over het kiesrechtvraagstuk voor het wetgevende lichaam van Iowa in den Senaat.

Tot op 1899 had Zuster Wells nimmer haar geboorteland verlaten, maar dat jaar woonde zij het Internationale congres van Vrouwen bij te Londen. Met andere afgevaardigden was zij bij verschillende groote samenkomsten de gaste van Koningin Victoria, de Gravin van Aberdeen, en anderen Britschen adel. In 1902 was zij weder in Washington, bij de Nationale Vrouwen Kiesrecht Conventie en den Driejaarlijkschen Nationalen Raad van Vrouwen. Zij was de eerste vrouw uit het Westen die tot een ambt in dien Raad verkozen werd.

Een speciale opdracht: Het bewaren van graan.

In September 1876 ontving zij een speciale opdracht van President Brigham Young om de leiding te nemen met de zusters van de Kerk om graan te verzamelen en te bewaren. Zij voldeed blijmoedig aan dezen oproep en sedert dien tijd is het opleggen van graanvoorraden een van de belangrijkste onderwerpen van hare publieke instructies geweest, en een groote bezigheid van de zusters der Kerk. Zij werden geleerd gedurende jaren van overvloed te sparen voor een tijd van mogelijke hongersnood.

Deze opdracht hield zij zoo getrouw dat ten tijde van den grooten Wereldoorlog de vereeniging in staat was, door middel van de Kerkelijke Autoriteiten, aan de Nationale autoriteiten 205,518 bushels graan uit te reiken, dat gedurende de laatste jaren weggelegd was, hetwelk gebruikt werd om de vechtende krijgsmachten buitenslands te voeden.

Al eerder was er een groote hoeveelheid afgedragen aan de stervende bevolking van China; en een wagonlading bloem uit Utah, uit graan van de Hulpvereeniging gemalen, was een van de eerste bijdragen door San Francisco ontvangen na de groote aardbeving en brand in April 1906.

Schrijfster en Uitgeefster.

Behalve haar uitgeefsterswerk en haar veelomvattende correspondentie, vond Mrs. Wells tijd om honderden gedichten te schrijven. Deze zijn verzameld en gepubliceerd in verschillende uitgaven. Zij was de stichtster en de eerste presidente van de Utah Vrouwelijke Persclub, en later was zij Eere-presidente. Deze vereeniging van beschaafde vrouwen verzorgde de zoo goedgeslaagde uitgave van de gedichten van Mrs. Wells, getiteld, *Musings and Memories*, (Mijmeringen en Herinneringen), waarin men de teedere innige belevingen van een fijngevoelige ziel lezen kan. Haar merkwaardige herinnering van belangrijke gebeurtenissen aangaande de vroegere geschiedenis der Kerk en van den Staat en hare verstandelijke begaafdheden en aantrekkelijke persoonlijkheid, maakten de kleine vrouw immer een persone van veel belang voor voorname personen uit alle deelen der wereld.

De verschillende gebouwen waarin zij haar kantoor had, en later haar *suite* in het Hotel Utah, waren het Mekka van aanzienlijke bezoekers, zooals Staatsmannen, militairen, auteurs, uitgevers en schrijvers, om maar te zwijgen van de duizenden bewonderende vrienden. Haar „bezoekersboek” toont waarschijnlijk een grooter aantal belangrijke handteekeningen, gezet door Presidenten van de Vereenigde Staten en vreemde ambtenaren van de hoogste rangen, dan eenig ander dergelijk boek in het Westen.

Haar verscheiden.

Haar verjaardagsrecepties, jarenlang verzorgd door de alge-

meene commissie van de Zustershulpvereniging, zijn ook verzamelpaatsen geweest van de grootste aanzienlijke burgers van den Staat om hunne eer te bewijzen aan „Tante Em”. In spijt van haar gevorderde jaren, werden weinig openbare belangrijke vergaderingen als compleet beschouwd zonder de tegenwoordigheid van de kleine vrouw, die zoovele jaren aan het hoofd stond van de groote organisatie van 61.000 vrouwen van de Kerk der Laterdaagsche Heiligen. Haar laatste openbare verschijning was op de receptie ter eere van haar 93sten geboortedag, gegeven door de Zustershulpvereniging in het Hotel Utah, op 28 Februari 1921, enkele weken voor haar dood.

Nog geen twee maanden later, op 25 April, ging zij rustig heen naar het Groote Hiernamaals. Haar laatste dagen had zij in het huis van haar geliefde dochter, Mrs. Annie Wells-Cannon, doorgebracht.

Waarlijk mag gezegd worden dat zij heenging geëerd en geëerbiedigd door kerkleden en vrienden en vriendinnen over de geheele wereld.

(De klasleidster stelle eenige vragen).

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

- 2 Juni. De gelijkenis van den zaaier. Matth. 13 : 1—23; Mark. 4 : 1—20; Luk. 8 : 4—15. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, blz. 26.
- 9 Juni. De gelijkenis van het onkruid en de verklaring ervan. Matth. 13 : 24—30, 36—43. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, blz. 75—76.
- 16 Juni. De gelijkenis van arbeiders op verschillende uren gehoord. Matth. 20 : 1—16. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, blz. 126.
- 23 Juni. De gelijkenis van den Farizeër en den tollenaar. Lukas 11 : 9—14. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, blz. 39.
- 30 Juni. Open.

EEN KERKLEIDER OVERLEDEN.

Uit Salt Lake City bereikt ons het droevige nieuws dat aldaar overleden is Ouderling Rey L. Pratt, een der leden van den Eersten Zeventigersraad. President Pratt stond tevens aan het hoofd van de Mexikaansche Zending. Zijn opvolger is reeds aangewezen: Ouderling Antoine R. Ivins volgt hem in beide posities op. Verdere bijzonderheden in ons volgend nummer.

VAN DE REDACTIE.

Een »Gereformeerd« complimentje.

Wij lezen in de „Gereformeerde Kerkbode, officieel orgaan van de Gereformeerde Kerk te Delft” *) het volgende onder den titel „Mormonen-Doop”:

In de Oosterkerk zal Zondag een volwassen zuster gedoopt worden, die al eenmaal gedoopt is, namelijk door de Mormonen.

Nu weet men, dat wij in de erkenning van den Doop door andere kerken een mild en ruim standpunt innemen. Indien de Doop is bediend in eene Christelijke kerk en in den Naam van den Drieëenigen God, aanvaardden wij dien Doop.

Nu is het bedoelde meisje wèl in den Naam van den Drieëenigen God gedoopt; aan de eene voorwaarde is dus voldaan.

Maar aan de andere voorwaarde is niet voldaan. De Mormonen zijn namelijk geen Christelijke kerk. Ze nemen er wel den schijn van aan; zelfs den schijn alsof zij bij uitstek Christelijk zijn, maar inderdaad zijn ze anti-Christelijk. Gods Woord heeft niet voor hen het hoogste gezag, maar hun boek Mormon. Hun stichter staat hooger dan Christus. Ze gelooven ook niet in één God, maar in vele goden.

Haar Doop is daarom geen Doop geweest, en kan dus als zoodanig niet worden erkend.

Deze zuster zal dus nu pas den Doop voor 't eerst ontvangen. We mogen niet zeggen dat ze *overgedoopt* wordt, want ze is nog nooit gedoopt. H.

Ja, ja, wij weten het: onze gereformeerde vrienden nemen in de erkenning van den Doop door andere kerken een mild en ruim standpunt in. Zoo mild en ruim, dat er van het „één Heer, één geloof, één doop” niets meer overblijft.

De Mormonen zijn geen Christelijke kerk, he? Wij denken aan het woord van De Génestet, naar aanleiding van de opmerking: „hij is geen dominee” — „voor velen is 't maar 't best, het ganschlijk niet te wezen”. In één zin van het woord is het lang geen eer tot de kakelbonte mengeling van de zoogenaamde „Christelijke” kerken te behooren. Met die beteekenis van dat woord zijn wij maar liever anti-„Christelijk”.

„Gods Woord heeft niet voor hen het hoogste gezag”, zegt H., „maar hun boek Mormon”. Hier geeft H. blijk dat hij slecht ingelicht is. Wij zullen aannemen dat hij met „Gods Woord” den

*) 4 April 1931, No. 5.

bijbel bedoelt. Als onze gereformeerde vrienden nu eens in het bezit waren van de „Gezichten van Jedi, den Ziener” (2 Kron. 9:29) en van de „Geschiedenissen van Gad, den Ziener” (1 Kron. 29:29) zouden zij dan ook dáaraan het hoogste gezag toekennen? Wij willen maar zeggen, dat „Gods Woord” niet alleen in den Bijbel te vinden is. In de ware Kerk van Christus bevinden zich zieners en profeten, en hun geïnspireerd woord is Gods Woord.

Het Boek van Mormon heeft voor ons geen hooger gezag dan de Bijbel. Wij gebruiken het *naast* den Bijbel. *Nij* schraagt den Bijbel. Waarom een onware bewering gemaakt, waarde H.?

„Hun stichter staat hooger dan Christus” — zoo staat er. Ja, waarlijk zoo staat het er, al kan men z'n oogen nauwelijks gelooven. Achthonderd duizend „Mormonen”, die den hemel danken, dat zij den Heiland hebben gevonden door middel van Zijn *dienst-knecht* Jozef Smith, zullen o zoo gaarne vernemen waar H. gelezen of gehoord heeft wat hij zoo zonder blikken of blozen hier verkondigt.

„Ze gelooven ook niet in één God, maar in vele goden”. De „Mormonen” gelooven in den Vader, in den Zoon en in den Heiligen Geest; in drie Ik-wezens, eensdenkend en eensgezind; maar niet *eenswezens*, als men daarmee bedoelt dat die Drie één persoonlijkheid zijn. De drie Goddelijke Ikwezens zijn volkomen één in geest en streven, maar anderszins zoo afzonderlijk en op zichzelf staande als een aardsche vader en zoon en een derde persoon maar zijn kunnen. Dat strookt niet met de opvatting van onze gereformeerde vrienden, maar het strookt met den Bijbel — dus hebben wij geen zorg.

Ten slotte betwijfelen wij het sterk dat deze zuster „nu pas den Doop voor 't eerst ontvangen” heeft. Hoogstens heeft zij de gereformeerde besprenkeling ontvangen. En waarschijnlijk voor de tweede maal. Wij vermoeden dat zij reeds „gedoopt” of besprenkeld was als zuigeling. In gereformeerden zin is zij dus *overgedoopt*! Maar in den Bijbelschen zin van het woord werd zij waarlijk *gedoopt* toen een gezaghebbend laterdaagsch gezant haar onderdompelde in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, tot vergeving harer zonden.

K.

AU!

Ik eer uw Christelijk bedoelen,

Maar laat mij, bid ik u, met rust.

Mij telkens aan de tand te voelen,

Geeft mij tot bijten boezen lust.

Nicolaas Beets.

EVANGELISCHE VRAGENBUS.

Vraag: De tempel op het eiland Oahu, Hawaii, in 1919 ingewijd, is in een Zending der Kerk gelegen, niet in een georganiseerde Ring van Zion. Is dit niet in strijd met het openbaringswoord in Leer en Verbonden 124:36?

Antwoord: In Leer en Verb. 124:36 staat het volgende:

Want het is verordineerd, dat in Zion, en in hare Ringen, en in Jeruzalem, die plaatsen welke Ik voor eene toevlucht aangewezen heb, de plaatsen voor het doopen voor uwe dooden zullen zijn.

De knoop zit 'm hier in het woord „ring”, dat in onze Hollandsche vertaling gebruikt is om het Engelsche woord „stake” aan te duiden, waarvoor in den bijbel het woord „pin” gebruikt wordt. Zion, in de dichterlijke voorstelling van den profeet Jesaja, is een tent wier pinnen vast ingestoken zijn. Dat woord „pin” is in de Engelsche taal „stake”. Wij hebben hier dus met een tentpin te doen, een ijzeren of houten lange nagel. Jesaja zegt:

»Schouwt Zion aan, de stad onzer bijeenkomsten: uwe oogen zullen Jeruzalem zien, eene geruste woonplaats, eene tent, die niet ter neder-geworpen zal worden, welker pinnen in der eeuwigheid niet zullen uitgetogen worden« (33:20).

En in hoofdstuk 54:2 luidt het:

»Maak de plaats uwer tent wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uwe koorden lang, en steek uwe pinnen vast in«.

In de nieuwe handleiding voor de priesterschapsdragers in Europa (de Hollandsche vertaling is ter perse) komt het volgende voor, dat licht werpt op dit onderwerp:

»De Kerk wordt verdeeld in »ringen« (staken of pinnen) en zendingen. Ringen (staken) worden georganiseerd wanneer het aantal leden en de andere omstandigheden gunstig zijn; elders zijn er zendingen. Het woord »staak« of »pin« wordt gebruikt in zijn profetische beteekenis: pinnen of staken die de Zionstent ophouden (Jesaja 33:20; 54:2). Uit dat oogpunt hebben zendingen, die eveneens de geheele organisatie der Kerk steunen, aanspraak op dezelfde zegeningen waar de »ringen« of »staken« recht op hebben. Een »Ring« of »Staak« in de Kerk-organisatie is een gebiedsindeeling. »Ring« of »Staak« in de ruimere, profetische beteekenis, is elke afdeling der Kerk welke de Kerk als een onafscheidelijk deel ondersteunt. . . . De »Staken« zijn in wijken of gemeenten verdeeld«.

Nu begrijpt men waarom er in de hedendaagsche openbaringen somtijds gesproken wordt van de „georganiseerde ringen Zions”, als bijv. in Leer en Verb. 68:26. Een „georganiseerde ring” (of eigenlijk „pin”) is niet wat oorspronkelijk met het woord „ring” of „pin” bedoeld werd. De dichterlijke beteekenis komt goed uit in Leer en Verb. 82 vers 14:

Zion moet in schoonheid en in heiligheid toenemen; hare grenzen moeten uitgebreid worden; hare pinnen moeten versterkt worden; ja, voorwaar zeg Ik tot U, Zion moet verrijzen en hare sierlijke kleederen aantrekken.

Alle Zendingen zijn grensuitsettingen van de Kerk, van de Zionstent. Alle Zendingen zijn „pinnen”, die wij jaar op jaar trachten te versterken. In zendingsvelden woont men niet in de *georganiseerde* „ringen”, maar wél binnen de *tentpinnen* der Kerk. De tempel in Hawaii ligt in een der zendingsvelden, ligt binnen de „gordijnen”. De tentkoorden zijn lang gemaakt, de tentpinnen vast ingestoken. De tempel-zelf versterkt die kerkelijke afdeling, versterkt een harer pinnen.

Dat van den aanvang der Kerk af de ruimer zin, de profetische beteekenis van het woord „ring” of „pin” gevoeld en begrepen is door heel de Kerk, zoo in de zendingsvelden als in Amerika, blijkt o.a. ook uit hare toepassing van het openbaringswoord met betrekking tot het doopen van achtjarige kinderen. Dat doopvoorschrift is voor „alle ouders in Zion of in hare ringen” (Leer en Verb. 68 : 25). Zions „ringen” zijn hier al de afdelingen der Kerk, al de zendingsvelden, al de vertakkingen. Op alle ouders „in Zion”, dat is: *in heel de Kerk* — binnen de gordijnen en koorden en pinnen der „tent” — rust de dure plicht, hun kinderen te onderwijzen in de leer van bekeering, geloof in Christus, den Zoon des levenden Gods, den doop en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen, zoodat die kinderen gedoopt kunnen worden zoodra zij hun achtsten verjaardag bereikt hebben. Anders komt de zonde op de hoofden der ouders.

Daartegen maakt niemand bezwaar. Allen voelen den geest, de bedoeling van die openbaring. De letter doodt, de geest maakt levend. Zion of Sion heeft allerlei beteekenissen. Het was eens een steenachtige heuvel, waarop een deel van Jeruzalem gebouwd was en Salomons tempel stond. Bij uitbreiding was het Jeruzalem zelf. In onze dagen is het zoowel de schoot der Kerk als de geheele Kerk. Bij uitbreiding is Zion „de reinen van harte”. Allerlei woorden krijgen in den loop der jaren meer dan eene beteekenis. Wij spreken van „engel” als wij een bepaald hemelwezen bedoelen, maar in figuurlijken zin is een engel een persoon met hoedanigheden als een engel. Liefde-zusters zijn de engelen op het slagveld. Johannes de Openbaarder noemde de presideerende ouderlingen de „engelen der gemeenten”. Het woord „gemeente” duidt een deel der Kerk aan, maar wordt tevens gebruikt voor de geheele Kerk. Zoo zouden wij kunnen doorgaan. Maar genoeg daarover!

Oude en nieuwe openbaringen dient men met den geest van die openbaringen te lezen. Woorden krijgen soms precies de tegenovergestelde beteekenis van het oorspronkelijke begrip. Letterknechterij, het slaafsch volgen van de letter der Godsspraak, zonder in den geest er van door te dringen, zal tot versteening leiden. Nogmaals: de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

HUISBEZOEK-ONDERWERPEN VOOR JUNI.

Voor de Broeders.

„Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen” (Psalm 137:2).

Hoe wij als kerkleden allen bijdragende medewerkers kunnen worden en blijven, dat is een vraagstuk waarvoor wij ons telkens weer geplaatst vinden. De schrijver van bovenstaande tekst was een teruggekeerde balling. Zijn huis was weg en zijn boerderij vernield. Het heele land was uitgeplunderd en verachterd. In Babylon had hij zijn moed verloren. Laat een zanger den moed opgeven en zijn lied is bedorven.

„Wij zaten neer aan Babel's stroomen,
En weenden om Jeruzalem,
En hingen met gesmoorde stem
De harpen aan de wilgenboomen.”

Babels stroomen vloeien door de heele wereld en overal hangen er zwijgende harpen naast, terwijl op de oevers de rouwende ballingen zitten met gebogen hoofd, onbekwaam om te zingen.

Wij raken gewoon aan machinale muziek. Overal spelen machines „ingemaakte” klanken. Babel of Rotterdam — voor de radio maakt het geen verschil. Tempeltonen weerklinken in het bordeel met stalen eenvormigheid. Maar de ballingen uit Jeruzalem, het harte vol heimwee, konden geen tempelzangen aanheffen in een vreemd land.

De Heiligen der Laatste Dagen prediken dat iedere ziel bekwaam is en de verantwoordelijkheid heeft, anderen op te beuren. God heeft geen verantwoordelijkheid, die het leven van anderen niet veraangamen kan, die anderen niet kan aanmoedigen. Hebben wij de harp laten zwijgen, die onze Vader aan ons als enkelingen heeft toevertrouwd, laten wij haar weer opnemen en haar heur beste tonen ontlokken! Grijp uw harp en zing uw lied, en geef God uw volle levensharmonie! Hang uw harp niet aan de wilgen! Een iegelijk onzer, naar Gods onmiskenaar plan, kan iets doen en kan iets wezen dat niemand anders ooit doen of wezen kan.

Voor de Zusters.

„Sterkte en sieraad zijn in Zijn heiligdom” (Psalm 96:6).

Er zijn menschen die met hun gedoe het laten voorkomen alsof de godsdienst iets onnatuurlijks is, doch het ware godsdienstige leven is een opbouwende invloed, die de beste karakters vormt.

De Laterdaagsche Kerk heeft de groote aantrekkelijkheid, dat zij robuustheid en durf aankweekt in al die mooie levens strevingen die levensflinkheid eischen.

De Kerk roept ons tot den omgang met de sterkste karakters. Sterkte en sieraad zijn in het heiligdom. De Kerk heeft mannen en vrouwen van waarde de overtuiging geschonken dat hun sterkte hun verplichtingen opgelegd heeft, dat zij hebben te dienen.

Zonde maakt zwak. Zonde is het bederf van het menschelijk karakter, dat het hart der kracht wegvreet, al ziet de buitenkant er soms nog mooi uit.

„Bij elken plicht, getrouw betracht.
Verliest de Zond' iets van haar kracht;
Bij elken lust hier eens voldaan,
Wint zij te meer in krachten aan”.

De oudste pilaren in den Zonnetempel in Egypte waren onbewerkte steenblokken. Maar ze waren niet sterker omdat zij ruw waren. Later gingen kunstenaars de hoeken bewerken, en zoetjesaan leerde men sterke pilaren tevens mooi te maken, totdat men ten laatste de volmaakte Grieksche pilaar verkreeg. Die waren net zoo sterk als rotsblokken maar zijn konden, en waren bovendien een lust voor het oog.

Het krachtige leven kan mooi zijn. Het mooie leven kan krachtig zijn. Het heiligdom van ons streven dient sterkte en sieraad te hebben. Het hart van de ware schoonheid is geestelijk. Sterkte en sieraad zijn in *Zijn* heiligdom — mogen zij ook in het *onze* gezien worden!

NAAR AMERIKA EN TERUG.

De reis van mijn vrouw, en mijzelven, een 5-jarig verblijf te Salt Lake City, en de terugreis naar Holland.

Door S. N. Wetter.

Vervolg van blz. 143.

Wij moesten in afwachting blijven en hebben daar 14 dagen vertoefd. Door bemiddeling van eenige kerkleden, welke in verbinding zijn getreden met de autoriteiten van de Kerk, zijn wij echter verlost, en konden wij de reis voortzetten. Het eerste station waar wij moesten overstappen, was Chicago. Wij kwamen daar 's avonds om 7 uur aan en wisten niet of wij rechts of links zouden gaan. Nadat wij een paar uur daar omgelopen hadden, vroeg ons een juffrouw of wij vreemdelingen waren. en zij was zoo goed ons naar een winkelier te brengen die Duitsch sprak, zoodat wij ons verstaanbaar konden maken. Tegen betaling van een dollar heeft hij voor ons getelegrafeerd naar de familie waarheen onze bestemming was en die ons bij aankomst te Salt Lake afhaalde met een auto. Deze zelfde familie heeft ons 6 weken lang liefderijk geherbergd. Nu werk gezocht! Drie weken heb ik als schilder gewerkt om vervolgens bewaarder of verzorger van een der bedehuizen te worden, welk werk ik vijf achtereenvolgende jaren verricht heb. Ik heb daar drie verschillende Bisschoppen gehad.

Des zomers is het soms 93 graden warm (in de schaduw). De winter treedt ongelijk in. Soms heel vroeg en soms heeft men

goed weer tot het begin van December. In Salt Lake City valt er meestal bij het begin van den winter sneeuw en die blijft er dan op de straten tot het begin van April. Ook is het in Mei nog wel eens koud, zoodat de centrale verwarming nog plaats heeft in het vergaderhuis. De straten zijn van asphalt voorzien en breed, zoodat drie auto's elkaar kunnen passeeren. De omstreken van Salt Lake zijn wonderschoon, ook als men door en over de bergen rijdt; als men te voet de wegen af moest leggen, zou men niet veel te zien krijgen, want de stad is zeer uitgebreid. *Mainstreet* en *Statestreet* zijn de kern der stad, en deze worden doorkruist door ruime dwarsstraten. Voor $7\frac{1}{2}$ cent kon men zoo wat een $1\frac{1}{2}$ uur in de tram zitten. De winkels zijn zeer groot en wel gesorteerd, ook heeft men er vele banken, bioscopen enz. Kermisvermaak is er des zomers volop te Saltair of te Lagoen, gelegen tusschen Salt Lake City en Ogden. De Tempel is een fraai gebouw, waarin plechtige verordeningen voor de dooden worden verricht. In den tempel mogen alleen degenen komen die goed in het geloof staan. Het is een heilig huis, en de tempeldienaars zijn heilige mannen Gods.

Ook het hoofdkantoor van de Kerk is een schoon gebouw waar de profeet en zijn raadgevers zitting houden. Voordat ik uit Salt Lake vertrok had ik het voorrecht den Profeet Heber J. Grant te mogen spreken en hem de hand te drukken tot afscheid en hij heeft mij gezegend. In de bovenlokalen van dit gebouw zijn informaties te verkrijgen over het genealogisch werk der Kerk. Het voornaamste hotel is het hotel Utah. (*Wordt vervolgd*).

EEN GLIMLACH.

't Was niets dan een zonnige glimlach
Een vriendelijk woord maar alleen,
Toch joeg het de drukkende zorgen
En droeve gedachten weer heen.

Het was maar een groet vol warmte,
Een hand die het troosten verstond,
Toch leek het een brug die verlichtte,
En hemel en aarde verbond.

Een woord kan de zorgen verjagen,
Een lach kan verzachten de pijn,
Een handdruk de zonde verhind'ren,
Vernieuwing in 't leven weer zijn.

't Valt licht om een handdruk te geven,
Een glimlach, een blik die bekoort,
Maar koud en verarmd is uw leven,
Zoo aan niemand uw liefde behoort.

Naar Monica Hunnius.

(Vrijz. Prot. Bl.)

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JUNI 1931 AVONDMAALSVERS.

Help ons, O God! dat wij verstaan
't Verzoeningswerk, voor ons gedaan,
Het zware kruis, voor ons getorst,
Door Uwen Zoon, den Levensvorst.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

Mattheüs 6 : 9-13.

Gij dan bidt aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op aarde. Geef ons heden ons dagelijksch brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Want Uw is het koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, Amen.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 7 Juni. „De getuigenis van Alma”.
„Den zendeling ontmoet een Koning”.
Het Boek van Mormon.
- 14 Juni. „Hoe de volkeren ontstaan”.
„Een Groot Hoogepriester”. Het Oude Testament.
- 21 Juni. „Vraag in Mijnen Naam”.
„Lessen uit de verzoeking van Jezus”.
Het Nieuwe Testament.
- 28 Juni. „Priesterschap”.
„Openbaring en vooruitgang”. Evangelieleer.

Uw Zondagsschool-President kan U verdere inlichtingen geven.

Hierbij wordt den Zondagsschool-President nog even in herinnering gebracht, dat de laatste Zondag in Juni gewijd dient te worden aan het Driemaandelijksch Overzicht.

INHOUD.

Als geleerden meeningsverschil hebben 145 De mensch wel — God niet? 146 Zendingsnieuws 146 De presidenten van onze zustershulpvereniging 147 Priesterschapsvergadering 152 Een Kerkleider overleden 152 Van de Redactie:		Een »Gereformeerd« complimentje. 153 Au! 154 Evangelische vragenbus 155 Huisbezoek-onderwerpen voor Juni 157 Naar Amerika en terug. 158 Een glimlach 159 Zondagsschoolwerk voor Juni 160
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.